

hvorved man ikke alene vil faa en rationel Ordning, men ogsaa opnaa Besparelser og tillige faa en Ordning, som er betryggende for Forholdene i Hæren og ikke vil skabe den uendelige Misfornøjelse, som man ikke kan lukke Øjnene for i Øjeblikket er til Stede i Hæren med Hensyn til Forfremmelsesforholdene, og som udelukkende, mener man, skyldes Krigsministeriet. I andre Ministerier er Forholdet det, at unge Mennesker træde ind i Ministeriet og avancere efterhaanden, efter som de vise Flid og Dygtighed. Jeg ser ingen Grund til, at man ikke skulde følge det selv samme Princip i Krigsministeriet og i alle de andre Ministerier. Man har gjort det i meget lang Tid, og naar de Erfaringer, man har fra den Tid, ikke viste, at der var noget uheldigt deri, ved jeg ikke, hvorfor man skulde foretage Forandringer deri. Det er min Overbevisning, at man ikke opnaar det allerringeste ved at sidde paa en Kontorstol i Retning af Dygtiggørelse til at udføre sin Gerning i Hæren, thi Gerningen i Hæren er en praktisk Gerning, man skal omgaas Tropperne, og den Vandring frem og tilbage, som her er Tale om, er af det onde. Selvfølgelig er det ikke udelukket, at der i Hæren kan findes en Officer, som har saadanne Egenskaber, at han ved at anvendes til Tjeneste i Krigsministeriet kunde benyttes paa en bedre Maade — godt, saa lad ham gaa ind i Krigsministeriet, men lad ham under disse Vilkaar ophøre med at være Officer og lad ham i Fremtiden søge sin Forfremmelse i Krigsministeriet! En saadan Ordning, tror jeg, vilde være til Gavn for Hæren.

Jeg staar altsaa paa det Standpunkt, at man helst maa vende tilbage til Forholdene fra 1856—68, saaledes at der stilles en Direktør i Spidsen for Ministeriet, og under ham henlægges der to Kontorer, et for det personelle og et for det materielle, og at samtidig Forplejningskorpset føres tilbage til Krigsministeriet, som det aldrig burde have forladt. Jeg tror, man saa meget lettere kunde gøre det, som der paa et Omraade er indtraadt en Forandring, som ogsaa kunde berøre Krigsministeriet, idet man har indført Generaltøjmasterembedet, der er direkte underlagt Krigsministeriet. En Del af de Forretninger, der i materiel Henseende er underlagt andet Departement, ligger naturligst under Generaltøjmasterembedet.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg berøre nogle Spørgsmaal vedrørende selve Lovforslaget. I § 1 b. tales

der om „tilkommanderet Personale af Hæren“. Jeg tillader mig at være af den Anskuelse, at Krigsministeriet ikke har nogen som helst Bemyndigelse til at tilkommandere Personale af Hæren til Tjeneste i Krigsministeriet, og jeg skal vise, hvorpaa jeg støtter det. Hærloven bestemmer, hvem der skal være til Tjeneste i Krigsministeriet, samt at Krigsministeren skal have en Adjutant, og i Betænkningen er der Tale om, at en af Oversergenterne, der staar til Raadighed ved Fodfolket, kan anvendes i Krigsministeriet, og Hærloven bestemmer endvidere, at Krigsministeren skal raade over 3 Heste, men ud over det findes der ingen som helst Bestemmelse. Derimod findes der en Bestemmelse i § 23, der siger, at „i den Fordeling af Befalingsmænd, der er angiven i de efterfølgende Paragraffer, kan der foretages midlertidige Forandringer, som Tjenestens Tarv kræver, naar kun det hele Tal Personer af de paagældende Grader af hvert Vaaben og Korps bliver uforandret“. Altsaa, man kan foretage For sættelser, men der staar ikke et Ord om, at man er berettiget til at foretage saadanne udenfor Hæren i Krigsministeriet. Og at det virkelig har været Meningen at udelukke dette, fremgaar af Søværnsloven, thi skulde Krigsministeriet have Ret til at disponere paa den Maade over Officerer af Hæren, maatte der i Hærloven være en Paragraf om det, men en saadan findes kun i Søværnsloven, idet der i dennes § 13 er en Bestemmelse, der siger, at af de Officerer, der ere ansatte i Søofficerskorpset, kan der anvendes en Kommandør og to Kaptajner i overordnede Stillinger i Ministeriet. Skulde der være en lignende Ret for Krigsministeriet til at kommandere Officerer til Tjeneste i Ministeriet, maatte det derfor ogsaa være hjemlet ved Hærloven, men denne har, som sagt, ingen Bestemmelse derom.

Nogle Bemærkninger, som jeg kunde ønske at gøre til § 3, vil jeg ikke gøre her; de kunne bedre finde deres Plads i Udvalget. Men i § 4 staar man igen overfor et nyt Spørgsmaal. Det har gennem lange Tider været saaledes, at man ved alle Forfremmelser holdt sig til den kgl. Anordning af 1868, trods alle de Klager, det affødte saavel i Hæren som i Folketinget. Det var nemlig et Spørgsmaal, der ogsaa blev berørt her. Da man saa kom til 1880, indsaa man for Søværnets Vedkommende Nødvendigheden af at foretage en Forandring deri, og derfor blev der truffet en Bestemmelse om, at de